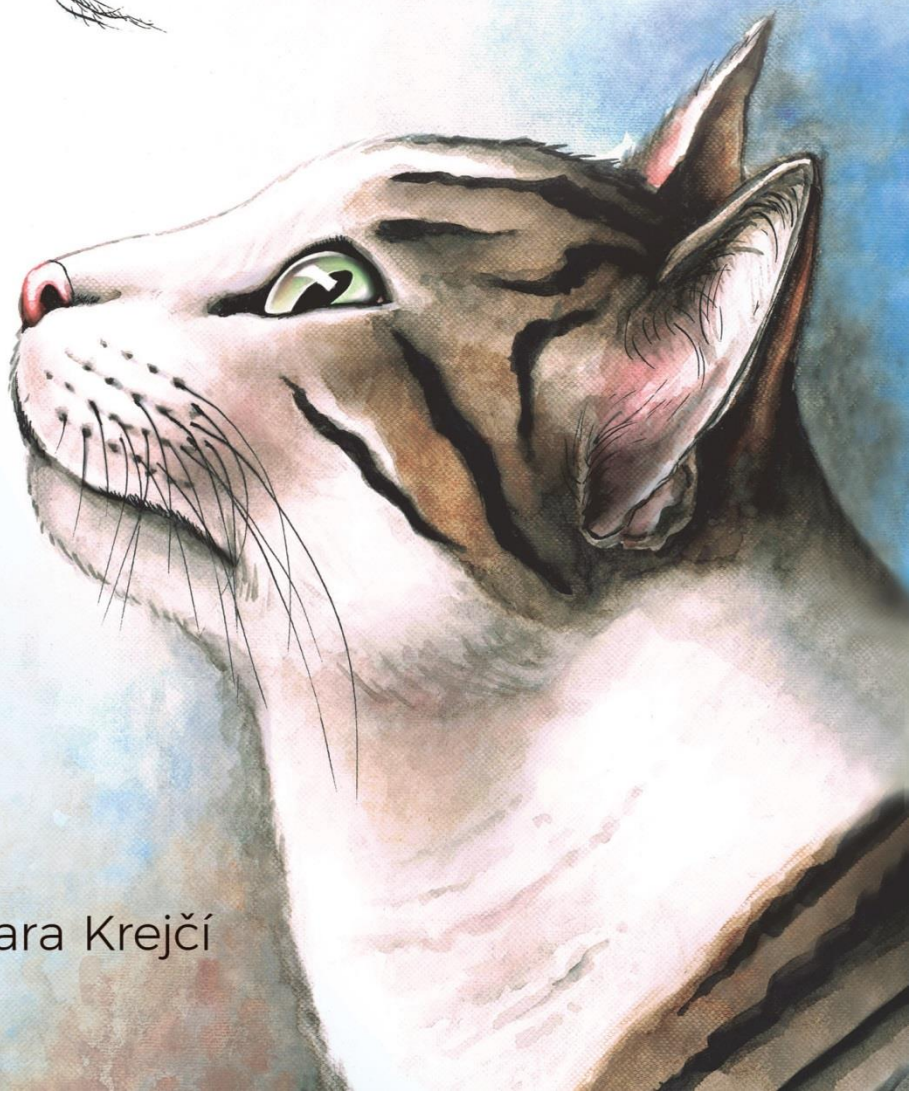

Chlupaté štěstí

Shaggy Luck

Tamara Krejčí

Tamara Krejčí

Chlupaté štěstí

Shaggy Luck

Mikeš

Mňau, mňau, mňau, ahojky, lidská mláďata.

Dovolte, abych se nejdříve představil. Jmenuji se Mikeš a jsem mládě kočky domácí. Jméno mi nedala moje maminka, to naše kočičí maminky prostě nedělají, ony nás rozpoznávají podle čichu. Jméno mi dala náhradní maminka, moje panička. Když byla ona malá holčička, tuze se jí líbily příběhy pohádkového kocourka Mikeše, který prý i v botách chodil. Já to vím od své paničky, mnohokrát mi četla tyto příběhy a vidíte, milá lidská mláďata, moje panička je dospělá ženská a dodnes má tyto příběhy o kocouru Mikešovi ráda. A kdo z vás, milá lidská mláďata, tyto příběhy nezná? Tak si honem zajděte s rodiči nebo se starším sourozencem do knihovny a příběhy kocoura v botách si prostě půjčíte. Ale no jasně, smějete se mi. Já vím, já vím, všichni, kteří mají rádi pohádky a příběhy, mají doma v knihovničce Mikeše, no já vás jen tak zkoušel.

A tak jestli jste zvědaví, tak si přečtěte i můj příběh.

Moje panička Tiny si mě i mou malou polovičnou sestřičku vzala hned, když nás naše kočičí maminka Eliška odkojila. Víte proč je má sestra jen polovičnou? No nebojte, má čtyři nožky i ocásek. To jen proto, že máme každý jiného tátu. U nás kočiček to není nic zvláštního. My nedržíme jako lidé na velkou a trvalou lásku, my se nevdáváme, neženíme. Žijeme si svůj svobodný kočičí život plný radostí a kočičích her, život bez slibů věčné a trvalé lásky. A máme největší radost, vlastně i úkol, na této zemi dělat lidem radost. Jsme přece vaši domácí mazlíčci. A protože pro kočičku jako takovou je zcela přirozené, že se ráda miliskuje, tak to učíme i vás, lidská mláďata, a mnohdy i vaše dospěláky. Mnozí lidé ani neznají sílu našeho miliskování. Jejky, to není ledajaké miliskování, to je dar a ten rozdáváme a předáváme. Já vím, mnozí dospělci teď budou tvrdit, že na to prostě nemají čas, protože mají hodně práce a starostí. To my kočičky moc dobře víme a cítíme

všemi svými smysly. A že jich máme. Věřte mi, my nemáme slova, ale my vám rozumíme.

Mnoho lidí nerozumí však nám, už pro tu práci a čas. Ach, ten čas, ten tam musí být, pro vás i nás, abychom si porozuměli, aby to naše miliskování bylo k něčemu. Věřte mi, lidská mláďátka, je to důležité. Víte, já toho hodně vím, protože se dívám a vnímám, co dělá moje panička. A také se koukám na takovou zvláštní věc, která pořád někam utíká. Jasně, je to buď televize, nebo internet. Nejdříve jsem zcela bez úspěchu, ale do úplného vyčerpání, honil ten obraz. A potom ta myška, děti, ta mi dala zabrat. Samozřejmě, jakmile jsem slyšel, že

panička hledá zase tu blbou myš, tak jsem vyletěl jako tryskáč a pomáhal. Bez úspěchu. Nakonec i zklamaný jsem byl. Proč? Protože mi došlo, že je to zase jen váš jakýsi výmysl, říkat čemusi umělému myš!! Taková blbost...

Ale klobouk dolů a úctu k těm vašim vynálezům zachovávám.

Jednou na mě panička zavolá a říká:

„Dívej se, Mikešku, jak jsou lidé hloupí, oni se musí nabádat na internetu, aby se objali, prostě chodí po ulicích s transparentem s nápisem „objetí zdarma“, proč se neobejmou doma spolu, proč se nepomiliskují s domácími mazlíčky? Vy nám dáváte přece tolik energie.“ kroutí nevěřičně hlavou.

Já vám řeknu lidičky, musím jí dát za pravdu. Hele, i Micilinka s tím souhlasí, mňau, mňau, je to tak. A oba se natáhneme vedle naší paničky, já vlevo, ona vpravo, všichni spokojení. Já se pod fousky začínám usmívat, a proto vám prozradím, jak Micilinka ke jménu přišla.

Micilinka

To bylo tak. Naše maminka Eliška bydlí u mláďat naší paničky, u Pavla a Angeliky. A ti začali říkat mé sestřičce úplně normálně Mici, prostě Micko. Ale jejich mláďata, Jindra s Dájou, to zkomolili. Jednou přišel jejich táta z práce a slyší: „Micilinko, Micilinko,“ a ptá se, „co máte s mycí linkou, máte nějakou novou hru?“ A jeho mláďata se smějí, že ona nemyslí mycí linku, ale Micilinku. To je ta vaše řeč, říkáte tomu čeština. No řeknu vám, aby se v tom jeden kocour vyznal.

Pozor, asi se blíží krmení, panička vstala a jde něco kutit do kuchyně. Ona je to zlatá ženská, nejdříve nachystá nám a potom jí sama. Ale pro jistotu to jdu zkontrolovat. Jasně, už se to chystá. A panička si ze mě dělá srandu. „No jo, Mikešku, pěkně na mě dávej pozor, jestli jsem vám ulovila vaši oblíbenou kapsičku.“ A už mi dává misku pod nos, nezapomene mě pohladit a popřát dobrou chuť. A pozor, šine se

naše madam Micilina. Mí draží přátelé, ona nám totiž za těch pár let rozmazlování ztloustla, má krátké nožičky, a proto vypadá, že břicho táhne po zemi. Mláděta od paničky o ní říkají, že vypadá jako kravinec, když se rozplajzne na zemi. Nevím sice, co to je kravinec, ale asi hodně směšná věc, protože se tomu tuze smějí. Ale musím si dávat pozor na potvůrku, ona vypadá neohrabaně a líně, ale umí zavařit i mně. No jo, jen si povrč, potvoro, já mám dost, na tvou porci dlabu. „Vrrrrr!“ Takové hrdelní zvuky vydává, když se s hlavou vztyčenou a krásně vinu okolo paničky, abych nezapomněl dát najevo lásku a vlastně i poděkovat za večeři. Micilinka je taky vychovaná a ví, co se sluší, ale počká si, až zmizím z dohledu. Ona potvůrka ještě něco vysomruje od paničky na zub, ale já vím, že i na mě čeká dobrota a nemusím se kvůli tomu zbláznit. No nic, příroda volá, musím na wécko, tak hupky hopky do tunelu a jsem venku, teda na balkonu. Tady máme, mimo jiné, pěkně zamaskované WC, taky houpačku zavěšenou pod stropem a úžasný výhled po okolí. Pro mě však někdy mega podívaná na kočičí

slečnu dole. Hmmm, je tam, ona se má, má dole kus trávníku a pěkně se předvádí, válí sudy v trávě, škrábe si dráčky a šplhá po opravdovém stromě. No nic, jdu si taky polítat. Jó, dostal jsem nápad, proženu ségru. Povedlo se, na srágoru jsem si počíhal za rohem a vyskočil na ni, když šla z chodby. Jak je tlustá, tak je hbitá, vzpamatovala se ve vteřince a už

byla honička. V obýváku zatáčka prudce vlevo a skokem přes postele, potom vracečka vpravo a uličkou zpět do obýváku a skokem na náš strom. Je sice umělý, ale máme tu i bunkry. Jeden je výhradně můj a to Micilina ví. Už se jí za mnou jako nechce. Jen pěkně hrdelně vrčí a syčí a já na ni pcháááá, potvoro, aspoň máš nějaký pohyb. A tak se po večeři a honičce

uvelebím ve svém bunkru a zavzpomínám na další naše kočičí akce.

Mikes

Meow, meow, meow, howdy, little people.

First, let me introduce myself. I'm a house kitty known as Mikes. I didn't get that name from my mama. Kitty mamas don't do that stuff. They don't give us names because they know us by our smell. I got my name from the owner of the house, my other mother, who I call Missus. You see, as a girl, she really liked these stories about a cat named Mikes, who supposedly walked around in boots. Even though she's all grown up now, Missus still loves to read them, and that's how I got to know them. I'm sure you do too, or am I mistaken? If so, tell your mom and dad or older brother and sister to take you to the library and get these books about that fella you call Puss In Boots. Yeah, yeah, I know, you're all laughing at me because anybody who loves fairy tales and similar stories has these books about Puss In Boots at home. But I thought it was worth a try.

Doubtless you're curious what this is all about. Well, let's see.

Missus Tina took me and my little half-sister as soon as we were weaned of our kitty mama Eliska. Now by half, I don't mean half. I mean, she's got four legs, a tail and all, but she's got a different daddy. That's nothing special among us cats. We don't get married like you humans do. We live single kitty lives full of fun and games, a life free of promises and everlasting love. Our greatest pleasure, and job you might say, is to make people happy. That's why we

are your pets, because we like to snuggle. We do it naturally, and we can teach you little ones how to do it too, maybe even your biggies. Many of them don't realize the power of our snuggle, which is anything but ordinary. You might call the way we snuggle a gift and it's something we want to give to you. I know, many of the biggies are going to say that they don't have time for it. They have too much work to do and too many worries to worry about. Us kitties know that very well. After all, we feel everything with our senses, which are razor sharp. Believe me, we may not speak, but we understand you perfectly well.

Many people don't understand us, because of all this work and time. Time is the thing, however, for you and for us, so that we get along and our snuggles mean something. Believe me, little people, it's important. I know this really well because I'm always observing what my Missus is doing. I'm also always watching these strange things on the move. Of course, I'm talking about what's on television or the Internet. I never had any luck catching them, but I

chased that screen until I was completely exhausted. And that mouse, children, did that ever give me a hard time. You see, once I heard that Missus was again looking for that stupid mouse, so I leapt up like a rocket to help her find it. But every time nothing came of it, only disappointment. Why? Because I realized it was only that fantasy thing you call a mouse. Whoever heard of such nonsense...

Still, I have only furballs full respect for your inventors.

One day my Missus called out to me:

“Look how stupid people are, Mikes. They use the Internet to go around hugging people. They’re walking along the streets with a banner saying ‘free hugs’. Why don’t they do their hugging at home and with their pets? You give us so much energy.” She stood there shaking her head in disbelief.

I’ll tell you something, kids, I have to agree with her. Even Micilinka thinks so, meow meow. And both of us stretched out next to our Missus, me on the left, she on the right, everyone satisfied. I’m grinning

a little under my whiskers, because I'm going to tell you how Micilinka got her name.

Micilinka

It was like this. Our mama Eliska lives with the son of our Missus, Pavel, and his wife Angelika. They named my sister Mici, which became Micko. But their little ones, Jindra and Daja, garbled the sound. One day their dad came home from work and heard, “Micilinka, Micilinka.” He said, “It sounds like a car wash in here. Did you guys get a new game?” And

the boys laughed. That's the Czech language for you. Sometimes, only the devil knows what anyone's talking about.

Uh-oh, it must be feeding time, because Missus got up and went into the kitchen. She has such a heart of gold. She always makes something for us first, then for herself. But I think I'll go check just the same. Hm, yes, just as it should be. And Missus likes to build up the occasion. "That's it, Mikes, pay attention carefully. Make sure I chose your favorite snack." She sticks the bowl under my nose, pets me as always and tells me to enjoy. Ah, and here comes Mademoiselle Micilinka waddling in. Man, has she gotten fat all these years from pampering. With her little legs, she has to drag her belly everywhere she goes. The children here say she looks like cow doo-doo squashed on the floor. I'm not sure what cow doo-doo is, but it sure must be funny. But I have to be very careful about this creature. She looks lazy and formless, but she knows how to get me into trouble. That's right, Lardo, growl all you want, I

don't want your slop anyway. "Vrrrrr!" She makes those disgusting guttural sounds while I hold my head up beautifully and rub up against Missus, never forgetting to show my love and thanks for dinner. Micilinka also knows how to behave properly, but she always waits until I'm out of the picture. That creature will try to weasel something extra good out of her, but I know I will get it too and don't have to act like a lunatic. In any case, I have to hit the sandbox, so a brisk paw dance through the tunnel and I'm outside on the balcony. This is where we have our neatly camouflaged bathroom, with a tree swing and beautiful view of the countryside. For me, however, the real view is at the little girly cat below. Hmm, excellent, she's there. She sure has it made, with a nice lawn she likes to show off on, rolling around in the grass, sharpening her claws by climbing up a real tree. Well, that business behind me, time for me to also have some fun. I got an idea about ambushing sis. I waited for the little scaredy-cat to round the corner from the hallway, then jumped on her. Fat as she is, she can be nimble when she wants

to. She recovered quickly enough and the chase was on. We rounded a sharp corner in the living room, jumped across the bed, then a right heading back down the hall to the living room and a leap for our tree. It's artificial, but we have some bunkers around it. One is exclusively for me and Micilinka knows it. She doesn't dare follow me in there. She only gives one of her throaty growls and hisses. I hiss back at her. That's right, Slug, you got some exercise today. And so, kiddies, after dinner and the chase, I settled into my bunker and started thinking about some of our other kitty adventures.